

Ministerstvo pro odhalování nevysvětlitelných záhad

má své sídlo ve velkolepé historické budově. Je v ní plno pater a v každém řada honosných dveří, u kterých se denně leští kliky i zlaté rámečky, v nichž se pyšní jména vedoucích odborů, referentů, úředníků a expertů všeho druhu. Kancelář inspektora Fouska byste mezi nimi ale těžko hledali. Nevede k ní mramorová chodba s červeným kobercem tlumícím klapot střevíčku sekretářek spěchajících vařit kávu. Nic takového.

Museli byste sjet výtahem až úplně dolů do suterénu mezi roury vzduchotechniky, kanalizace a ústředního topení, kde se povalují kbelíky a smetáky na úklid, vyhozené psací stroje a pochroumané kancelářské židle. Sem už nikdo nepříjde ani náhodou. A přece je právě toto místo z celé budovy nejdůležitější. Tady – na samém konci slepé chodbičky se krčí nenápadné dveře, na kterých je napsáno: *Fousek a spol.*

Kdybyste za nimi chvíli počkali, rozhodně byste zaslechli, jak drnčí telefon. Když se totiž nahoře něco zadrhne a nikdo neví kudy kam, zkrátka když je ministerstvo v koncích – inspektor Fousek je vždy připraven.

Je to čistokrevný český fousek se solidním rodokmenem. Má vynikající reputaci jako bystrý, inteligentní detektiv, neomylný stopař i neúnavný pronásledovatel. Jakmile se do případu zakousne, už ho nepustí. Všechno vyčmúchá a spolehlivě rozplete i tu nejzašmodrchanější záhadu.

Za zkratkou spol. se skrývá jeho pravá ruka, seržantka Micumiši – půvabná kočka, štíhlá, hbitá a patřičně elegantní. Ovšem když jde do tuhého, bleskurychle tasí ostré drápky. Umí stejně dobře házet očima jako bumerangem nebo lasem. Je neocenitelná při nočním pátrání, protože vidí i ve tmě. Má mlsný jazýček a vyzná se výtečně v kuchařském umění. Ale hlavně s přehledem ovládá všechny orientální techniky zápasu. Trochu gejša – trochu samurajka. Není divu, že i její jméno zní poněkud japonsky. Je docela možné, že ho dostala od některého ze svých vážených učitelů tradičního bojového umění.

Na první pohled se zdá, že v jejich skrovném kutlochu už nikdo jiný nesedí. Ale není tomu tak. Jejich nenápadným kolegou je Herkules Maraton, zahradní hlemýžď řeckého původu. Veřejností i ministerstvem bývá často zpochybňován pro svou pomalost, ale inspektor Fousek zná dobře jeho cenu. Herkules Maraton leze sice pomalu, ale jistě. A co víc – dokáže lézt i po zdi! Bez problémů

pronikne i zamřížovaným oknem. Jeho domeček, který stále nosí na zádech, slouží jako příruční sklad nejrůznějších detektivních mikropomůcek a spolehlivě fungující výpočetní techniky. Mimo to je Herkules Maraton nenahraditelným mistrem ve zpomalování soudního přelíčení. Častokrát vytrhl Fouskovi trn z tlapy, když dokázal zdržovat vynesení rozsudku tak dlouho, dokud Micumiši nedoběhla po střeších k soudnímu dvoru, aby před porotou vítězně položila corpus delicti. „Je to neocenitelný tichý společník,“ nedá na něj dopustit kočka.

Všichni tři se řídí pevnou zásadou – jeden za všechny a všichni za jednoho. Jsou perfektně sehraný tým a spolehlivě vyřeší každé zadání. To si pak inspektor Fousek s chutí zamne tlapy a s úlevou prohlásí: „A máme to v suchu!“

„Sucho nemám rád,“ neopomene nikdy podotknout hlemýžď.

„Já bych to řekla jinak,“ mrkne pak na kolegy Micumiši. „Kluci, je to mňOu-Kej!“

Případ s diamanty

Inspektor Fousek právě dopil ranní kávu a zahloubal se do novin. V tichu kanceláře bylo slyšet jen lehounké šustění, jak si seržantka Micumiši brousila dráčky. Vtom zazvonil telefon.

„Fousek a spol.“ vyštěkl inspektor.

Micumiši našpicovala ouška, a přestože Fouskovi padalo převislé ucho přes sluchátko, hned poznala nezaměnitelný baryton pana ministra, brebentícího na druhém konci drátu. Z naléhavosti hlasu jí bylo jasné, že dopolední siesta je u konce.

„To nebude snadné, pane,“ ošíval se inspektor, „diamanty jsou bez vůně a bez zápachu – to se těžko vyčmudí...“

„Mám tomu rozumět tak, že úkol odmítáte?“ zvýšil ministr hlas natolik, že jeho slovům rozuměla i Micumiši, která si hověla na svém kanapátku na opačném konci kanceláře. Pohnulo se dokonce i zelené těžítka na úředních lejtrech na stole. Ve skutečnosti to nebylo žádné těžítka, ale Maratonova ulita, ze které se pomalu začala soukat jeho rozespálá hlava.

„Odmítnout úkol bych si nedovolil, pane. Hned na to vlítnem,“ uklidnil Fousek pana ministra a zavěsil sluchátko.

„Kamže... to... vlítnem?“ zíval hlemýžď.

„Na letišti. Někdo nám sem pašuje diamanty z Austrálie!“

Micumiši už byla na nohou, protáhla se a s rachotem otevřela roletu staré registratury. Za ní se neobjevily šanony plné úředních lejster a zaprášených dokumentů, jak by se dalo čekat. Vypadalo to přesně tak, jako když se vytáhne roleta nad krámem u modistky. Na všech policích ležely klobouky. Nejrůznější slamáky s květinami, ovocem i ptačím peřím, sportovní barety a čepice s kšiltem i bez, neforemné hučky, apartní malé bonbonky se závojičkem a plstěné tralaláčky všech stylů a barev. Micumiši si posadila na hlavu slamák s růžovými poupaty a mrkla na sebe do zrcadla.

„V tomhle budu perfektně nenápadná,“ libovala si.

„V botanické zahradě ano, seržantko, na letišti těžko,“ prohodil sarkasticky Fousek a hrnul se ze dveří.

Za hodinu se už všichni rozhlíželi po letišti. Micumiši zaujala výhodné stanoviště na horní polici květinového stánku. Klobouk s poupaty se skutečně ukázal jako perfektní mimikry. Odtud měla

dokonalý přehled po celé přiletové hale. Fousek musel uznat, že seržantka při volbě pokrývky hlavy nemyslela jen na parádu. Sám se teď pohodlně rozvaloval v křesílku malé kavárničky s výhledem na letištní plochu. Přes sebe měl od hlavy k patě přetaženou černou burku, jaké nosí Arabky. To mu poskytovalo možnost na kohokoliv bezostyšně civět a nevzbudit v něm podezření, že je sledován. Zatím ale nic neobvyklého neviděl.

Venku na přistávací ploše právě zastavilo letadlo a muži v pracovních vestách začali vykládat náklad zavazadlového prostoru. Že je to letadlo z Austrálie, si Fousek uvědomil v okamžiku, když vedle bílého naleštěného Mercedesu a černého koncertního křídla vytáhli zřízenci klec s klokanicí. Nikoliv s klokanem, protože i na dálku bylo vidět výraznou kapsu na břiše.

Vtom Fouska někdo zatahal za lem burky. Byl to Maraton. „U příletu se srocují novináři, inspektore. Nejspíš přiletěla nějaká hvězda.“

Před rozšupovacími vraty se tísnila skupina žurnalistů s fotoaparáty, kamerami a diktafony. Fousek shodil burku a nenápadně se vmísil mezi ně.

To už se dveře rozletěly a v nich se objevila jako na jevišti korpulentní operní diva s bílou pudlicí na řemínku. Obě samá kudrlinka, jako by právě vyšly ze salonu krásy. Pudlice měla na krku obojek posázený brilianty. Vůně jejich parfémů praštila Fouska přes čenich, že skoro nebyl schopen slova. Zatímco se ostatní reportéři věnovali pěvkyni, Fousek zaměřil svou pozornost na fenku.

„Mohu vám položit pár otázek pro kynologický časopis?“ zeptal se zdvořile.

Fenka k němu otočila hlavu, ale než mohla odpovědět, madam ji zvedla do náruče a začala s ní pózovat pro kamery. Diamantový obojek jen jiskřil ve světlech blýskajících aparátů. Pak odcupitaly k přistavené limuzíně a byly ty tam.

Všichni pasažéři z australského letadla i jejich zavazadla už zmizeli, a tak inspektor Fousek zavelel k návratu do kanceláře.

„Ten obojek mi nejde z hlavy,“ bručel s lulkou v zubech, když odpoledne přecházel od stolu ke dveřím a zase zpátky.

„Zjistil jsem na internetu, že madam létá zpívat do opery v Sydney jednou nebo dvakrát za měsíc,“ ozval se od počítače Maraton.

„To by odpovídalo,“ přemítal inspektor.

„Neblázněte, kluci, takový obojek z falešných diamantů prodávají v každém psím butiku,“ převalila se Micumiši z jednoho boku na druhý.

„Právě proto se nad tím nikdo nepozastaví! Je to skvěle domyšlené: Fenka letí s obyčejným oboj-
kem do Austrálie, tam jí do něj vsadí pravé diamanty a další den je s nimi tady,“ vysvětloval Fousek.

„Jestli máte pravdu, inspektore, pak by to byl případ století,“ posadila se kočka na svém kanapát-
ku a v očích jí zajiskřilo.

„Zbývá rozdělit úkoly,“ shrnul Fousek. „Maraton zjistí následující přílet zpěvačky, já seženu stejný
obojek a Micumiši rozjede akci s krycím názvem: *Ať se kočky pudrujou.*“

Čtrnáct dní nato seděla Micumiši u zrcadla na toaletě dámských záchodků na letišti a horlivě si
pudrovala nos. V kabelce se jí ozvalo pípnutí mobilu. To byl signál od Maratona, že akce začíná. V tu
chvíli se otevřely dveře a jejich rám se zaplnil zpěvačkou. Diva postavila fenku na zem a odkráčela
do kabinky.

„Máte překrásný obojek, směla bych si ho vyzkoušet?“ okouzleně vydechla Micumiši.

„Beze všeho, já si zatím odskočím,“ usmála se blahosklonně bílá fenka, podala kočce obojek
a běžela za svou paničkou.

Micumiši nadzvedla malý klobouček, který ležel na desce u umyvadla, vylovila z něho přesně
stejný obojek a ten první strčila na jeho místo. Jakmile se fenka objevila, pomohla jí kočka vyměně-
ný obojek připnout na krk.

„Děkuji, slečno, ale na vás se vyjímá mnohem líp!“ mňoukla lichotivě. Když zpěvačka s fenkou
zmizely, uložila seržantka její obojek do tašky, přidala k němu Maratona, který čekal přede dveřmi,
a odjela městskou hromadnou dopravou zpátky na ministerstvo.

Fousek už se nemohl dočkat, až Herkules Maraton provede odbornou expertizu diamantového
obojku. Šnek dlouze prohlížel zvětšovací sklem jednotlivé kamínky odshora dolů a zase zpátky
a dával si na čas.

„Musím zodpovědně prohlásit, že je to pravá, nefalšovaná...“ neodpustil si dramatickou pauzu,
zatímco mu Fousek a Micumiši viseli na rtech, „... jablonecká bižuterie,“ dokončil hlemýžď a sundal
z oka klenotnickou lupu.

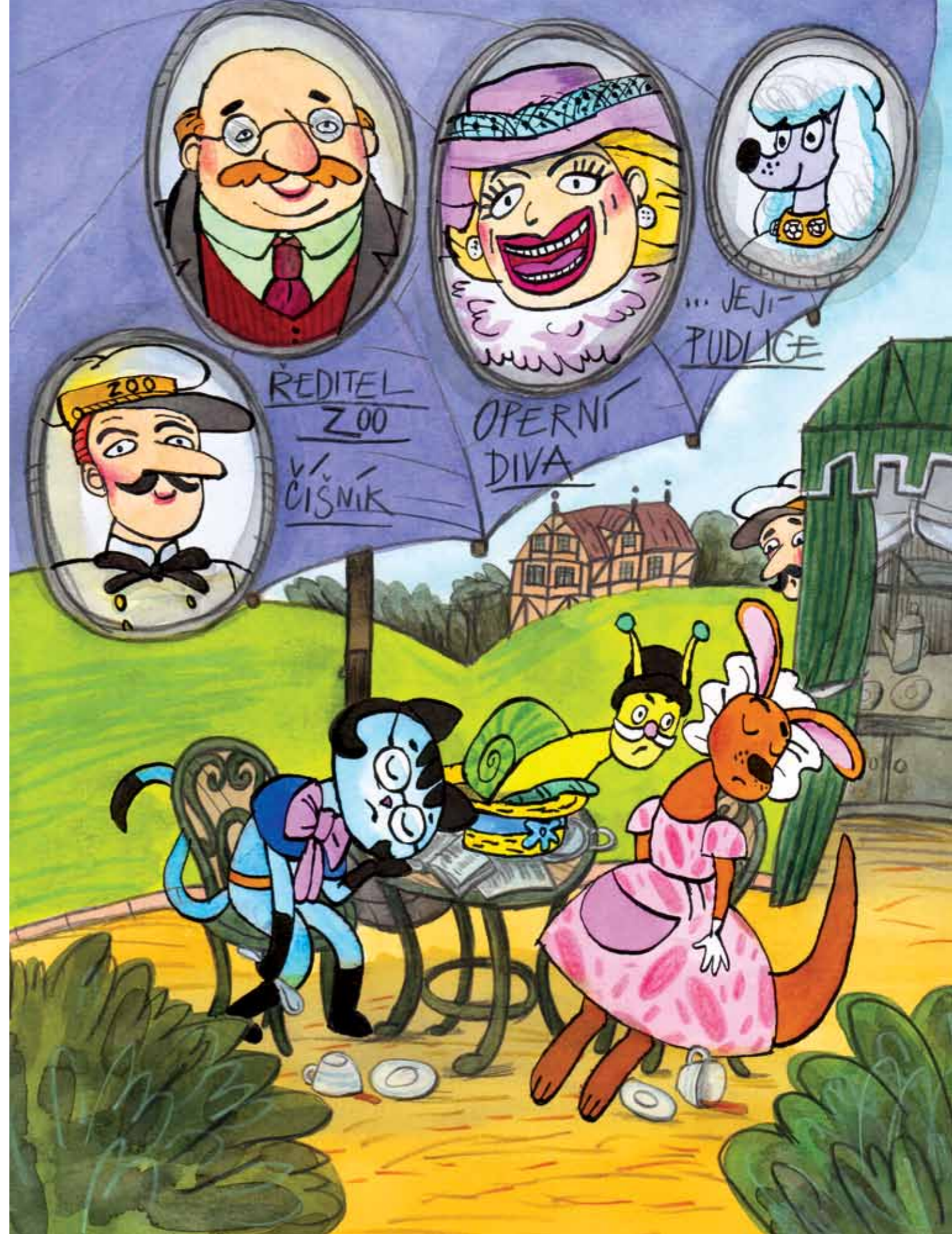
„Škoda,“ pronesl Fousek suše. „Už jsem viděl ty palcové titulky: *Slavná operní zpěvačka zaplete-
ná s pašeráky!*“

„A zatím jsme vedle jak ta jedle,“ povzdychl si Maraton.

„Starej bude zuřit. Volá mi dvakrát denně...“ zabafal Fousek zklamaně ze své lulky.

„To přežijem,“ utěšovala kolegy Micumiši a stočila se do klubíčka. „Teď se vyspíme a zítra začne-
me z jiného konce.“

„Správně, jde se na kutě,“ prohlásil Fousek a zmáčkl dálkový ovladač na svém psacím stole.
Nerozsvítila se kupodivu televize, ale z protější stěny se jako výsuvná postel odklopila skládací psí

bouda a s tichým zaklapáním se postavila. Fousek se převlékl do dlouhé pohodlné košile a noční čepičky a zalezl dovnitř. Při spaní dával odjakživa přednost boudě. Narodil se na venkově a byl natolik konzervativní, že se mu přičilo probouzet se ráno někde pod stolem.

Dnes se ale dlouho převracel a nemohl zabrat. Akdyž už konečně usnul, strašily ho divoké sny. Zdálo se mu, že je zaměstnaný u celníků na letišti. Jeho úkolem bylo pročmouchávat zavazadla. Jak ponižující! Už to pomýšlení mu dovedlo zkazit náladu. Šéf celníků, chlap jako hora, byl hrozný pes. Nemilosrdně šacoval všechny cestující, a jak se mu někdo znelíbil, bez pardonu ho svlékl do trenýrek. Vtom kolem vezli klec s klokanicí. Fousek čekal, že ho nadřizený pošle, aby jí pročmuchal podestýlku a obrátil kapsu naruby, ale šéf celníků nic. Jen velkopansky zasalutoval letištnímu zřízenci, který tlačil klec na kolečkách. Sotva zajeli za roh, klokanice zalovila v kapse na břicho, vytáhla diamantový náhrdelník a pověsila si ho s vítězoslavným úsměškem na krk. Náhrdelník jiskřil a házel prasátka na všechny strany. Tenhle živý sen se Fouskovi vybavil při snídani, když Micumiši nalévala kávu.

„Prohlížet klokanici žádného celníka nenapadne ani ve snu! A mě to ve snu napadlo,“ hlaholil detektiv, když si mazal žemli máslem. Pak se zkoumavě otočil na své kolegy. „Ptám se – co má klokanice na břicho?“

„Kapsu,“ odpověděl pohotově Maraton.

„A co může mít v kapse?“ pokračoval inspektor.

„Klokánka,“ usmála se Micumiši.

„Kapesník?“ hádal rozpačitě hlemýžď, protože naprosto netušil, kam jeho šéf svými otázkami míří.

„Nemáte za mák fantazie,“ řekl Fousek, dopil kávu, hodil na sebe havelok a zavrčel, „kdybyste mě hledali, jdu do zoo.“

Jak řekl, tak udělal. Bystře vyrazil a za půl hodiny už pozoroval dalekohledem párek klokanů ve výběhu místní zoologické zahrady. Statný klokan zamilovaně pokukoval po své partnerce. Pak natrhal kytici kopretin a s úklonou jí je podal. Klokanice ochutnala jednu kopretinu, ušklíbla se, kytku hodila přes plot a dál nevšímavě okusovala trávu.

Od nich se toho moc nedozvím, pomyslel si Fousek a vydal se rovnou do kanceláře ředitele zoologické zahrady.

Ředitel byl žoviální tloušťík, a když se Fousek představil jako novinář, který chce napsat reportáž o chovu klokanů v místní zoo, hned se zeširoka rozpovídal.

„Jakýpak chov, klokanice z Austrálie je tu už počtvrté a pořád nic. Ona mluví jen anglicky, náš klokan zas jen česky, a tak se nemůžou domluvit. Radši pište o gorilách nebo o koních Przewalského, to bude pro čtenáře zajímavější,“ navrhol ředitel. Ale Fousek se nedal odklonit od tématu.

„Snadná pomoc! Znáám báječnou učitelku jazyků. Za týden naučí tu Australanku základní zamilované fráze a bude ruka v rukávě,“ sliboval inspektor a hned zatelefonoval seržantce a pověřil ji tímto poněkud netypickým úkolem.

Ještě tentýž den odpoledne seděla klokanice z Austrálie ve výběhu zahradní restaurace zvířat proti Micumiši, která v prostém žirardáčku, v brýlích s tlustou obroučkou a svazkem učebnic v tlapce vypadala jako učitelka z dívčího penzionátu.

„Mi-lu-ji vás,“ slabikovala Micumiši.

„My-ju-li vás?“ opakovala snaživě klokanice.

„Oh no, madam, vy ho nemýjete – vy ho milujete!“ vysvětlovala kočka trpělivě.

„To těžké,“ vzdychla klokanice bezradně a obrátila se na číšníka, který stál decentně opodál u přípravný krmení.

„Tea, please!“

Číšník zmizel v přípravně, aby se za chvíli úslužně vynořil se dvěma šálky čaje na podnose. Postavil šálky, cukřenku a konvičku s mlékem na stůl a diskrétně se vzdálil.

„Teď se naučíme pár předmětů denní potřeby,“ rozhodla Micumiši, zatímco Australanka srkala čaj.

„Toto je kapsa,“ řekla kočka a ukázala klokanici na břicho.

„Kap-sa,“ opakovala klokanice poslušně.

„Copak máte v kapse?“ zaměřila Micumiši rovnou k věci.

Klokanice začala tahat na stůl krámy z kapsy jako z kabelky.

„Výborně! Kapesník, klíče...,“ pojmenovávala jednotlivé věci kočka a napila se čaje, „... a copak tam máte ještě?“

Klokanice přestala šátrat v kapse a pomalu se jí klížily oči.

„Já by – teď – psala...,“ pravila nepřítomně.

„P s a l a?“ podivila se Micumiši.

Klokanice zmlkla, zívla na celé kolo a začala klimbat.

„Jo, chcete říct s p a l a?!“ dovtípila se kočka. Ale v příštím okamžiku, jako by zívání bylo opravdu nakažlivé, sama pocítila neodolatelnou ospalost, které se nedalo ničím čelit.

„Já ta-ky...,“ bylo to jediné, na co se ještě zmohla. Hlava jí klesla a usnula jako špalek. Žirardák se jí svezl na desku stolu. Tam chvíli tiše ležel, pak se nadzvedl a zpod něho obzřetně vykoul Herkules Maraton. Obhlédl situaci, a protože byla zcela jiná, než čekal, vytáhl mobil a zatelefonoval inspektorovi: „Klokanice usnula a Micumiši taky,“ hlásil věčně.

